

Grafit, a vakvezető kutya blogja [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Ismét itt vagyok nektek egy-egy történettel. Remélem nem veszitek tőlem zokon, hogy ebben a részben is a szemléletformáló programokról mesélek nektek, de nagyon sok kérdés felmerül mindig, amire ezúton is szeretnék válaszolni, hogy aki nem jut el egy ilyen találkozásra, ők is halljanak ezekről a dolgokról. 🤔🙄

Sokan szokták sajnálni az én gazdimat, amiért nem lát. Most kifejténém nektek, hogy miért ne tegyétek! Elsőként is, ami a legfontosabb, ha a gazdánk látna, akkor mi nem lennénk az ő életében, s ez bizony elég nagy veszteség lenne számára. 😊 Talán nem túlzok, ha azt mondom mindenféle szerénység nélkül, hogy nagyon sokat köszönhet nekünk. ❤️ Mindhárman: Bogica, Bodza, s legkiváltképp én, nagyon sokat tettünk azért, hogy az legyen belőle, aki most. Ezt egyébként maga is belátja, s nagyon sokszor hálás is ezért nekünk. Van még mit csiszolnunk a természetén, de azért igyekszünk nevelni őt.

A gazdink maga sem sajnálja saját magát amiatt, hogy nem lát, hisz ahogyan a korábbi részekben írtam is simán elboldogul a hétköznapiakban. Mi meg segítünk neki eljutni egyik helyről a másikra, megóvjuk a balesetektől, amilyen figyelmetlen néha amikor reggel álmos fejjel indul valahová, saját lábában is elesne ha mi nem lennénk ott neki. 😊 A közlekedésen kívül segítjük őt a munkájában is, hisz azzal, hogy találkoznak velünk az emberek, ezáltal nyitottabbakká is válnak mind a látássérültek, mind pedig a vakvezető kutyák irányába. Kirándulni is el tudjuk őt kísélni, fiatalabb koromban mikor még bírták az izületeim, én is vittem őt túrára is, fürödni is. Ha mi vezetjük, akkor sokkal önállóbban tud boldogulni egy-egy ilyen program alkalmával is.

Emlékszem, hogy Szentendrén is voltam vele csapatépítőn, amikor már a Napos Oldal Alapítványnál dolgoztunk, s ott azért nem egyszerű a terep, de én segítettem őt végig. Igaz, hogy mikor lekerült rólam a munkaruha, gondoltam egyet s beugrottam a szökőkútba, no de ekkora figyelmet követelő feladat, s a nagy meleg miatt ez kijárt nekem nem? 💧 Ha kedve szottyán barátaival is tud találkozni, velük közös szabad időt eltölteni, tehát az ő élete sem „kevesebb” attól, hogy nem lát semmit sem.

Társai is vagyunk neki a hétköznapiakban is meg az ünnepeken is, napi 24 órában mellette vagyunk. Beszélgethet s játszhat velünk, amikor csak kedve tartja. Simogathat bennünket, elmondhatja nekünk bújást-baját, s mi megvigasztaljuk őt. Elhozzuk a kalandot is

számára, amit nem mindig értékel, de ez már legyen az ő problémája. Ha mi nem lennénk szerintem nagyon unalmas, egyhangú élete lenne. A gazdám révén sok gyengén látó illetve vak emberrel hozott össze a sorsom, s elmondhatom nektek kedves olvasóim, hogy egyáltalán nem problémáznak azon, hogy miért nem látnak. Biztosan van olyan ember is, akit ez megvisel, de ahogyan már korábban is írtam ezekről, általánosítani nem lehet, hogy aki vak az biztosan, hogy reggeltől-estig sajnálja magát. Az én gazdim akkor szokott kiakadni, ha pl. az utolsó percben indul el valahová, s kérdés, hogy eléri-e a buszt vagy sem. Ilyenkor mindig mondom neki, hogy ezért bizony te vagy a hibás, indultál volna el hamarabb. Azt is javaslom neki ilyenkor, hogy ne töltsön el félórát a szekrény előtt állva, hogy melyik felsőt is kellene felvenni, hanem vegyen ki egyet, s haladjon már végre.

Ennek meg semmi köze ahhoz, hogy ő egy vak ember, csak a lustaságának köszönheti az egészséget. Ekkor persze én is hibás vagyok, hogy miért fekszem épp az útjába, pl. az ajtóba, s még képes azt mondani, hogy miattam nem tud haladni, na ezek után van az, hogy gyorsan elzavarom dolgozni, hogy nyugtom legyen tőle. 🚀

Rengeteg minden eszembe jutott még, amitől nagyon klassz az én gazdim élete, de ez már nem fér bele ebbe a bejegyzésbe, tehát a következő alkalommal ugyanezt a témát fogom folytatni.

Legyen szép hetetek!

Üdvözlettel:

Majaligeti Grafit

www.naposoldal.org

